

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

בפני כב' השופט ה' קירש

המערערת

לולו לינור מנצור

ע"י ב"כ עוה"ד משה כדר ואמנון סמרה

נ ג ד

המשיב

מנהל מס ערך מוסף תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד יונתן בן-דוד
פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

פסק דין

א. מבוא

1. בערעור מס ערך מוסף זה נדונה תקופת חיוב מחודש מאי 2008 עד חודש יוני 2009 ("התקופה" או "תקופת החיוב"). בתקופה זו התנהל בכתובת מסויימת ברחוב המסגר בתל אביב עסק של בית בוש, בו ניתנו שירותי מין כנגד תשלום ("העסק" או "מקום העסק"). לדעת המשיב, ועל סמך העדויות והראיות שנאספו, המערערת דן הייתה בעלת העסק האמור. בהתאם לכך, ייחס המשיב למערערת את מחזור העסקים המשוער של המקום באותה תקופה וחייב אותה במס עסקאות על סכום ההכנסות. בנוסף ובהעדר אסמכתאות מספיקות, סירב המשיב להתיר קיזוז מס תשומות כנגד החיוב במס עסקאות, דהיינו המס שהוטל על פי השומה, הוא על מלוא המחזור המשוער.
2. המערערת, אשר הייתה כבת שלושים בתקופת החיוב, חולקת על כל שלוש הקביעות העיקריות שקבע המשיב: ראשית, היא טוענת כי העסק הנדון כלל לא היה שלה אלא היה שייך לגבר המכונה עדי. לדבריה, כפי שיפורטו בהמשך, היא סייעה לעדי בתפעול העסק אך עשתה זאת בתמורה לסכומים פעוטים שהוא נתן לה מעת לעת, אולם ככלל הכנסות העסק היו שלו, ואף הגיעו לידי, ולא היו שלה.
- שנית, כטיעון חלופי, חולקת המערערת על תחשיב מחזור העסקים אשר ערך המשיב לפי מיטב השפיטה: לדעתה, הנתונים שנלקחו בחשבון אינם נכונים ואומדן ההכנסות גבוה מדי.
- שלישית, גורסת המערערת כי מכל מקום יש להטיל מס רק על הערך המוסף שהופק בעסק, דהיינו רק על ההפרש בין מחזור העסקאות לבין ההוצאות השונות שהיו כרוכות בניהול העסק. לפי עמדת המערערת, שגה המשיב כאשר מיאן להביא בחשבון הוצאות כלשהן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

3. כאן יש לציין, ולכך נשוב בהמשך, כי בכל השלבים הקודמים (חקירה, שומה, השגה) המערערת לא העלתה טענה לפיה היא לא הייתה בעלת העסק. אדרבה, היא שבה ואישרה כי העסק שייך לה, ורק בשלב הערעור – בהליך הנוכחי – הצביעה המערערת על אותו אדם בשם עדי כבעלים האמיתיים של העסק.
4. נוסף, ובכך לא נפתיע, כי לא נוהלו פנקסי חשבוניות בעסק, לא נפתח כל תיק מס בקשר אליו, וההכנסות שנתקבלו במסגרתו לא דווחו. המשיב, האמון על יישום הוראות חוק מס ערך מוסף, רשם את המערערת כ"עוסק מורשה" מיוזמתו ועל בסיס הראיות שהיו בפניו לגבי מהות העסק וזהות מפעילתו. בהקשר זה המערערת מעלה טענה נוספת – טענת סף – לפיה לא נערך כל שימוע כמתחייב על פי חוק, לפני קבלת ההחלטה לרשום אותה כ"עוסק" ועל כן הרישום פגום וחסר תוקף וממילא שומת העסקאות שהוצאה לה בטלה מעיקרה.
5. משנדחתה ההשגה שהוגשה על ידי המערערת הוגש הערעור הנוכחי.
6. נעיר כי בפני מותב זה תלויים ועומדים ערעורי מס הכנסה (מאוחדים) אשר הוגשו על ידי המערערת לגבי שנות המס 2008 (ע"מ 38436-06-14) ו-2009 (ע"מ 66256-11-15). ערעורי מס ההכנסה האמורים נוגעים לאותה מסכת עובדות, והוסכם בין הצדדים שם (המערערת ופקיד שומה תל אביב 1) כי ממצאים עובדתיים אשר ייקבעו במסגרת ערעור המע"מ (כגון בעניין הבעלות בעסק, אופן ההתנהלות בעסק, גובה ההכנסות, גובה ההוצאות וכו') ישמשו גם לעניין ערעורי מס ההכנסה וזאת מבלי שיהיה צורך להוכיחם שוב. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטת בית משפט ביום 15.12.2014. כתוצאה מכך, לחלק מהדברים שייקבעו בערעור דנן תהיה השלכה גם למחלוקת בעניין מס הכנסה.
7. סכום מס העסקאות הנדרש מהמערערת (במונחי קרן) הוא 141,312 ש"ח.

ב. רקע ונסיבות

8. לא ניתן לדון בשאלות המיסוי העולות בערעור זה מבלי להתייחס לנסיבות חייה של המערערת עצמה. המערערת נולדה בישראל. היא העידה על עצמה כבעלת השכלה מוגבלת ("בוקושי שמונה שנות לימודים סיימתי" - פרוטוקול הדיון, עמוד 9, שורה 12). במשך תקופות ארוכות היא הייתה מכורה לסמים, ורק לאחרונה, לדבריה, הצליחה להיגמל ולהפסיק את השימוש בהם. היא גרושה, אם לילדה אחת, ולפי עדותה אין היא מקבלת מזונות מבעלה לשעבר. למערערת אם קשישה וחולה שהמערערת נדרשת לסעוד. אין למערערת, לפי דבריה, דירת מגורים משלה, והיא ובתה מתגוררות בדירת האם הקשישה. המערערת עצמה סובלת מבעיות רפואיות, מעבר להתמכרותה לסמים. לכל הידוע, המערערת נטולת נכסים של ממש.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 המערערת הצהירה והעידה כי הצורך לכלכל את בתה הקטנה והדחף להשיג סמים הובילו
- 2 לא פעם "למכור את גופה" על מנת להשיג את הכסף הדרוש.
- 3
- 4 9. בנסיבות אלו ניסה בית המשפט להביא את הצדדים ליישב את המחלוקת בהסכמה ובפשרה,
- 5 וזאת גם בהתחשב בתוחלת הגבייה הנתונה, אולם הדבר לא הסתייע. בלית ברירה, אפנה לדון
- 6 בסוגיות אחת אחת.
- 7
- 8 **ג. הסוגיה הראשונה – הבעלות בעסק**
- 9
- 10 10. ראיות רבות מצביעות, לכאורה, על כך שהמערערת אכן הייתה בעלת העסק שהתנהל במקום.
- 11 קודם כל, היא עצמה אמרה כך בהודמנויות שונות, לרבות בחקירתה במשטרה ביום
- 12 6.10.2008 ("המקום הוא שלי") (נספח 7 לכתב התשובה); בחקירתה ביום 16.3.2009 ("אני
- 13 מנהלת כל ההוצאות של המקום. אני שכרתי את המקום") (נספח 8 לכתב התשובה);
- 14 ובחקירתה ביום 23.6.2009 ("אני בעלת בית של בית בושט... אין לי שותפים בבעלות על בית
- 15 ה[בושט. אני הבעלים היחידה.") (נספח 9 לכתב התשובה).
- 16
- 17 11. כאמור, גם במסגרת הדיון בשומה שהוצאה לפי סעיף 77 לחוק מס ערך מוסף וגם במסגרת
- 18 ההשגה שהוגשה מטעם המערערת, לא הוכחה העובדה שהעסק היה של המערערת. הדיון
- 19 אז נסב על נכונות אומדן מחזור העסקים והצורך הנטען להביא בחשבון עמידה בהוצאות על
- 20 מנת לחייב במס אך ורק את הערך המוסף.
- 21
- 22 12. כמו כן, הסכם שכירות הנכס בו התקיים העסק בתקופת החיוב נחתם על ידי המערערת והיא
- 23 רשומה בו כשוכרת (נספח 28 לכתב התשובה).
- 24
- 25 13. שורה של נשים שעבדו במקום במועדים שונים (להלן: "הנשים") מסרו בחקירותיהן כי
- 26 להבנתן המערערת הייתה בעלת העסק או, למצער, המנהלת שלו (חקירות ט' כהן, נספחים
- 27 13, 19 ו-25 לכתב התשובה; חקירת ר' פנחס, נספח 14 לכתב התשובה; חקירת מ' מקינולו, נספח
- 28 15 לכתב התשובה; חקירות ז' חורציינקו, נספחים 16 ו-18 לכתב התשובה; חקירת ק' פיקולב, נספח
- 29 17 לכתב התשובה; חקירת א' פנסיוק, נספח 20 לכתב התשובה; חקירת א' מורדחנוב, נספח
- 30 21 לכתב התשובה; חקירת נ' אוביומוב, נספח 22 לכתב התשובה; חקירת מ' עובדיה, נספח
- 31 23 לכתב התשובה);
- 32
- 33 14. נשים אלו סיפרו כי בין השאר המערערת היא זו שדיברה איתן בטלפון כאשר חיפשו מקום
- 34 עבודה, קיבלה אותן לעבודה, לקחה מידיהן את פדיון העבודה (בניכוי החלק המגיע לנשים
- 35 עצמן, כפי שיפורט להלן), ודאגה לפרסם את המקום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1
- 2 15. כעת, במסגרת ערעור זה, מסבירה המערערת כי למעשה היא לא הייתה בעלת העסק אלא
- 3 פעלה על פי הנחיותיו של עדי שהוא הבעלים האמתיים. המערערת העידה כי הכירה את עדי
- 4 שנים לפני תקופת החיוב וגם הוא השתמש בסמים.
- 5
- 6 המערערת מסרה רק את שמו הפרטי של עדי וטענה כי היא כלל לא ידעה מה שם משפחתו או
- 7 היכן הוא גר. המערערת תיארה את גילו ואת חזותו החיצונית של עדי בתיאורים כלליים בלבד
- 8 (עמוד 20, שורה 2 עד שורה 6; עמוד 20, שורה 33 עד עמוד 21, שורה 1; וכך סעיף 10 לתצהיר
- 9 המערערת).
- 10
- 11 16. על פי גרסתה המאוחרת של המערערת, עדי ביקש ממנה לחתום על הסכם השכירות מול
- 12 המשכיר והעביר אליה כסף לשם ביצוע התשלום. היא הייתה אוספת לפי הוראותיו את פדיון
- 13 העסק שגבו הנשים מן הלקוחות ומעבירה אותו לידיו של עדי במקומות מפגש שונים, תמיד
- 14 מחוץ למקום העסק.
- 15
- 16 מפעם לפעם עדי היה נותן למערערת כסף כדי לשלם לספקים, למשל עבור הוצאות פרסום,
- 17 אספקת ציוד ושירותי כביסה. כמו כן עדי נתן למערערת סכומי כסף קטנים, באופן ספורדי
- 18 ובלתי קבוע, בשבילה כגמול על הסיוע שלה בניהול העסק:
- 19
- 20 "בשביל מה שעשיתי לו עדי היה משלם כל פעם סכומים קטנים: אני חד הורית,
- 21 ללא בית וללא שום גב כלכלי, ויש לי ילדה קטנה, ובגלל זה היה מדי פעם נותן
- 22 לי כמה שקלים, לפעמים 200 ש"ח פעם בשבוע ולפעמים 100 ש"ח, כדי שיהיה
- 23 לי לעצמי לקנות סיגריות, קצת אוכל, ולפעמים כדי לקנות "מנה" כשעוד הייתי
- 24 משתמשת בסמים, פעם". (סעיף 18 לתצהיר המערערת).
- 25
- 26 "היה זורק לי 100, 200, 300 לפעמים אם היה חגיגה היה נותן 400 ש"ח. אבל זה
- 27 היה עוזר לי אם אין כסף לקנות לילדה 200,300 זה כסף".
- 28 (פרוטוקול הדיון, עמוד 21, שורות 9-10).
- 29
- 30 כפי שהמערערת מתארת את המצב, היא לא נכחה במקום העסק ברציפות או בקביעות
- 31 והגיעה לשם אך באופן מזדמן.
- 32
- 33 17. על פי גרסתה הנוכחית, המערערת נמנעה בעבר מלהזכיר את קיומו של עדי, ונמנעה מלהכחיש
- 34 את בעלותה בעסק, מתוך פחד שיארע לה רע אם תספר לאיש. לדבריה, עדי הנחה אותה
- 35 להשיב אם תישאל על כך – למשל, בעת פשיטה משטרתית – כי היא עצמה בעלת העסק ולא
- 36 כל אדם אחר:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1
2 "...מה שהנחו אותי ומה שעדי הנחה אותי להגיד כל מה ששייך לעסק הוא שלך.
3 את לא צריכה להזכיר את השם שלי אסור שהשם שלי יבוא בפה שלך."
4 (עמוד 10, שורות 6-7).
- 5
6 "...זה מה שהנחה אותי להגיד להמציא סיפור. הוא עשה הכל כדי שאני אהיה
7 ויצביעו עלי לאורך כל הדרך שאני הבעלים. לאנשים כאלה לא אומרים לא.
8 בשביל להתפרנס מ-100,200 שקל שהיה זורק לי באותה תקופה לא אומרים
9 כלום. כל החקירות זה סיפורים".
10 (עמוד 12, שורה 7 עד שורה 9).
- 11
12 "... מה שעדי אמר לי אמרתי. אמר לי להגיד שאני עובדת שאני בעלת המקום
13 שאני מקבלת את הבנות שאני דואגת לכל. תפנה אותי לכל החקירות הכל אותו
14 דבר." (עמוד 14, שורות 6-7).
- 15
16 18. המערערת שבה והדגישה בעדותה כי היא פעלה מתוך פחד וחשש ולכן דבקה, עד לשלב
17 הערעור הנוכחי, בגרסה הראשונה לפיה היא בעלת העסק:
- 18
19 "גם במשטרה שחקרו אותי לאורך כל הדרך לא טענתי שהיו אנשים כי זה לא
20 עולם שאפשר להגיד את שמות האנשים. במשטרה כל פעם שאלו אותי זה לא
21 את זה לא את יש מאחוריך אנשים לא יכולתי להגיד פחדתי. גם היום אני מפחדת
22 כבוד השופט". (עמוד 9, שורה 17 עד שורה 19).
- 23
24 "כן. בעולם הזה מפחדים מאנשים כאלה. עבריינים. זה מה שהכרתי בתקופת
25 השימוש כאדם אלים לא סימפטי. אדם שהייתי יושבת להשתמש איתו חיפשתי
26 רק להשיג את מנת הסמים אותו יום לא משנה עם מי אני יושבת.
27 ...
28 ...לא מזכירים שמות של אנשים כאלה. תביא משהו אחד שמסוגל למסור שמות
29 של אנשים כאלה. גם אם הייתי גבר הייתי יכולה למסור שמות של אנשים
30 כאלה?" (עמוד 14, שורות 14-16; שורות 25-26).
- 31
32 19. עדותה של המערערת באולם בית המשפט השאירה רושם של אמינות, לפחות באשר לנסיבות
33 הכלליות של מערכת היחסים (והמרות) בינה לבין עדי. כפי שאפרט, ייתכן שבפרטים
34 המערערת לא דייקה, או מתוך שכחה או מתוך רצון להפחית את חלקה בנעשה בעסק.
35

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

20. ניצבת אפוא בפני דילמה לא פשוטה: מצד אחד, כפי שמדגיש ב"כ המשיב, עדותה של המערערת באשר למעמדה בעסק היא "כבושה" ובאה לאחר שניתנו לה הזדמנויות קודמות רבות לספר את האמת. אכן קבלת גרסתה המאוחרת של המערערת במקרה זה עלולה "לאותת" לנישומים אחרים כי אפשר להימלט מן החובה לשלם מסים כחוק על ידי הפרחת סיפורים על פיהם עסקים רווחיים שייכים בפועל לדמויות עלומות העומדות מאחורי הנישומים עצמם. מאידך, גרסת המערערת מתיישבת עם המציאות אשר שוררת ככל הנראה בענף הזנות בישראל והיא מסבירה מדוע המערערת נמנעה עד כה מלהסגיר את העובדה כי היא עבדה עבור אדם אחר. כאמור, עדותה של המערערת בבית המשפט הייתה אמינה למדי.
21. אינני סבור כי המקרה הנוכחי דומה לאותם מקרים בהם נישום דיווח ביוזמתו באופן מסויים לשלטונות המס (למשל בדו"ח מס הכנסה שנתי, בהצהרת הון, בדו"ח מע"מ תקופתי, או אף בדו"חות כספיים אשר צורפו לדיווחים כאמור) ולאחר מכן התנער מן האמור בדיווח הקודם והעלה טיעון או הציג מצג סותר. הדבר עלול לקרות בהקשרים שונים ואחד מהם הוא אכן לגבי הבעלות בעסק וזהות הנישום האמתי. אך לאחרונה נדרש בית המשפט העליון לתופעה זו (ע"א 732/15 פקיד שומה נ' בנלי טל, ניתן ביום 21.3.2016) ואושררה ההלכה הקובעת כי ככלל נישום מנוע מהצגת מצגים העומדים בסתירה לדיווחיו הקודמים (כמובן בכפוף לסייגים באשר לטעויות בתום לב וגילוי מאוחר של עובדות חדשות, למשל). כך נפסק גם בע"מ 55361-11-14 אלמליח נ' מנהל מע"מ לוד, ניתן ביום 26.7.2016 מפי כבוד השופט דורות - שם נדרש בית המשפט להכריע האם היה באילוצים והכפייה שנטענו על ידי המערערת כדי להצדיק הצגת מצגי שווא כלפי הרשויות השונות על פני שנים מספר.
- תכליתו של עקרון זה ברורה: לעודד מסירת דיווחים נכונים, מלאים ונאותים **מלכתחילה**, כך שהנישום מוחזק כמי שמסר דיווח אמת בהזדמנות הראשונה וכי ככלל אין לאפשר לו להפוך את עורו בהזדמנות מאוחרת.
22. במקרה דנן העסק כלל לא דווח לרשויות המס. לא ניתן כל מצג ביוזמתם של הנוגעים בדבר. למותר לומר כי העדר הדיווח כשלעצמו ראוי לגנאי. אולם לטעמי אותו העדר דיווח איננו יכול ליצור השתק או מניעות מאחר וכלל לא ננקטה עמדה או נמסרה גרסה לכאן או לכאן.
- גרסתה הראשונה של המערערת – לפיה היא בעלת העסק – נמסרה **במסגרת חקירתה המשטרתית בשנת 2008**.
- ממה נפשך?

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 **אם מאמינים** (היום) למערכת כי היא אמרה את שאמרה בחדר החקירות מפאת אימתו של
2 עדי, אזי הדברים נמסרו מתוך חשש וכפייה ולא מפני שהם היו נוחים למערכת באותה שעה
3 או שירתו שיקולי מיסוי כלשהם. במקרה זה אין הצדקה להחיל עקרון של מניעות או השתק.
4 **ואם לא מאמינים** לגרסה המאוחרת של המערכת ממילא מגיעים למסקנה שהיא
5 בעלת העסק, ואין צורך להיזקק לכלל ההשתק או המניעות.
6
7 23. כפי שמציינים ב"כ המערכת, בחקירתה הראשונה, החוקר ככל הנראה יצא מתוך הנחה כי
8 עומד מאחורי העסק אדם אחר ולכן הוטחה בה האשמה של "שיבוש מהלכי חקירה, בכך
9 שלמעשה את אינך הבעלים האמתיים של המקום אלא את סובלת תיקים בשביל אדם אחר".
10 במהלך חקירה זו (מיום 6.10.2008) הוחלפו הדברים הבאים:
11
12 **"ש. אם אני אומר לך כי מחומר הראיות שיש בידי המשטרה את הכסף שמקבלת**
13 **פה את מוסרת לאדם שלישי מה תגובתך?**
14 **ת. לא נכון – המקום הוא שלי".** (נספח 7 לכתב התשובה).
15
16 מר אייגר, העד מטעם המשיב, העלה בעדותו השערה כי מדובר ב"תרגיל חקירה" בלבד (עמוד
17 26, שורה 13 ואילך).
18
19 24. לאחר שקילת הדברים החלטתי לקבל את דבריה של המערכת כי מאחורי העסק עמד גם
20 גבר – אותו עדי – ואילו מתוך פחד היא נמנעה תחילה לספר על קיומו עד שהבינה כיצד
21 הימנעות זאת עלולה לפגוע בה בתחום הפיסקאלי.
22
23 25. אדגיש, עם זאת, כי במסקנה זו – המוסקת על פי מכלול הנסיבות במקרה הנדון ועל פי
24 התרשמות ישירה מדברי המערכת וסבירותם – **אין כל "הכשר" כללי** לנישומים להתכחש
25 לבעלותם בעסקיהם ולנסות "להפיל" את החבות במסים על הזולת (וביחוד זולת בלתי
26 מזוהה). כל מקרה ייבחן לפי נסיבותיו ומתוך חשדנות טבעית למצב בו גרסתו של הנישום
27 לגבי הניהול והבעלות בעסק משתנה על פני הזמן.
28
29 אולם, במקרה הנוכחי, בו אין דרך לדעת בוודאות אם העסק באמת היה שייך לגבר בשם עדי,
30 ולנוכח הנסיבות הקשות של המערכת, אעדיף להיכשל במתן אמון בלתי מוצדק בעדותה
31 מאשר לשלול בטעות את גרסתה בקשר לעדי ולהטיל עליה באופן מוטעה את מלוא נטל המס
32 של העסק. באפשרות אחרונה זו טמונה עבור המערכת מכה כפולה: גם ניצול בידי הגבר
33 לצורך הסוואת בעלותו בעסק וגם חיוב בחובות לא לה.
34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

26. באשר להודעותיהן של הנשים שעבדו במקום, אשר רובן ככולן זיהו את המערערת כבעלת המקום או כמנהלת העסק, משיבה המערערת כי זהו בדיוק הרושם שביקש עדי להשיג. המערערת הוצבה בחזית ופעלה בגלוי ולכן מבחינת הנשים היא לבדה הייתה "בעלת הבית". כאמור, לדברי המערערת, המציאות המוסתרת הייתה שונה. לפיכך, לטענתה, אין בעדויות אלו של הנשים כל רבותא – הן לא היו בסוד הבעלות האמתית של העסק. אני נוטה לקבל הסבר זה.
27. הבאתי בחשבון בעניין זה גם את העובדה שבחודש אוקטובר 2009, נמצאה המערערת באותה כתובת כעובדת מן השורה במתן שירותי מין ללקוחות.
- על פי חומר הראיות, בשלב מסויים במהלך שנת 2009 נעלמו עקבותיו של עדי. בהמשך נפתח המקום מחדש, שוב כבית בושת, הפעם בבעלותו של אדם בשם צביקה.
- מתברר כי בתקופה זו המערערת עצמה עבדה עבור צביקה במתן שירותי מין ללקוחות.
- כפי שטוענים ב"כ המערערת, אם העסק היה בבעלותה הבלעדית בתקופה הקודמת (ולא בידי עדי) ואם היא גרפה בתקופה זו את סכומי ההכנסה שהמשיב מייחס לה, אזי יש לתמוה מדוע כעבור חודשים מספר היא נאלצה שוב למכור את גופה בעסק השייך לאדם אחר. עם כל הכבוד, מענה העד מטעם המשיב בנקודה זו ("מה היא עשתה עם הכסף זה לא ענייני..."); עמוד 26, שורה 31) איננו מסיר את חוסר הסבירות הכרוך לכאורה במצב זה.
28. עוד יצויין כי לא הובא בפני כל ממצא לפיו המערערת צברה נכסים או חסכוניות כלשהם כתוצאה ממעורבותה בעסק הנדון ולא נסתרה טענתה בבית המשפט כי עיקר הכספים שהופקו בעסק הועבר לידי גורם שלישי.
29. **יחד עם זאת**, הגעתי למסקנה הנוספת כי המערערת המעיטה בעדותה באשר למידת מעורבותה היומיומית בתפעול העסק ואף קשה לי לקבל כמדויקת את עדותה באשר לסכומי הכסף שנתן לה עדי כשכר.
- יהיו מימדיו המדויקים של העסק אשר יהיו (ולכך אחזור בהמשך), ללא ספק מדובר במקום פעיל אליו הגיעו לקוחות רבים מדי יום ועבדו בו נשים רבות. ככל הנראה הייתה גם תחלופה תכופה של נשים.
- הפדיון היומי הסתכם ככל הנראה בשבעת אלפים שקלים או יותר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 היה צורך בשירותי כביסה, שמירה ופרסום. היה צורך לדאוג לנקיון המקום ולגיוס נשים
2 חדשות. ייתכן שבחלק מהזמן עבדה במקום "פקידה", אך עניין זה לא הובהר דיו ולא ברור
3 מה היה תוכן התפקיד של אותה פקידה. קשה להלום שהמערערת, כאחראית בפועל על ניהול
4 המקום, נהגה להגיע אליו רק לעתים מזומנות, כפי שניתן להתרשם מעדותה, ולא הפגינה
5 נוכחות באופן תדיר ורציף יותר ("ש: כמה זמן היית נמצאת שם. ת: לפעמים שלוש דקות,
6 חצי שעה לפעמים צריך לסדר מגבות, מחסן. "; עמוד 13, שורות 7-8). אין זה סביר שהמקום
7 "ניהל את עצמו" וכי בעלי העסק נתנו לנשים (שבאו והלכו) לעבוד במקום ללא פיקוח או
8 השגחה ולהחליט בעצמן כמה כסף להעביר לידי הבעלים (בהעדר רישום כלשהו של היקף
9 הפעילות).
10
11 30. אני מסיק אפוא כי חלקה של המערערת בתפעול העסק היה גדול ממה שהיא תיארה. ומכאן
12 אני גם מסיק כי הגמול הכספי שהיא הפיקה מכך היה גבוה יותר ממה שהיא סיפרה. הרי
13 המערערת עצמה העידה כדלקמן:
14
15 **"ש: היית מעורבת בניהול העסק**
16 **ת: כן. אם הלכתי ושילמתי ניהלתי את העסק בפועל, היום אני מבינה את גודל**
17 **הטעות. אם הייתי יודעת לנהל כזה עסק אולי אם הייתי אדם קצת יותר חכם**
18 **הייתי עושה את זה לבד. אולי.**
19 **ש: אפשר להגיד שאת ניהלת את העסק.**
20 **ת: איך שעדי צייר אותי אני אחת שניהלתי את העסק."**
21 (עמוד 19, שורה 3 עד שורה 7).
22
23 לפי הנתונים העסקיים על פי גרסתה של המערערת, אישה שעבדה במקום וסיפקה שירותי
24 מין יכלה להרוויח כשמונת אלפים שקלים לחודש (על בסיס 20 ימי עבודה לחודש), וזאת ללא
25 צורך בעמידה בהוצאות של ממש.
26
27 אם כן, עדיף היה למערערת לעבוד כאחת הנשים במקום מאשר לקחת אחריות לניהולו,
28 לחפות על עדי ולהסתכן בפלילים עבורו, וכל זאת בשביל הציפייה לקבל לידיה כמה מאות
29 שקלים מדי פעם בפעם לפי גחמותיו של עדי. המאמץ והסיכון אינם עומדים ביחס לסכומי
30 השכר הפעוטים והבלתי רגילים, אפילו אצל אישה השרויה בנסיבות קשות כמתואר.
31
32 31. המערערת הציגה אסמכתא לקבלת שכר בגין עבודה כשכירה במקום אחר לתקופה
33 מאוקטובר 2008 עד דצמבר 2009. לפי דבריה היא עבדה כמנקה בבית מלון מוכר בתל אביב.
34 לא הובררה כמות השעות שהיא עבדה במלון או באיזו משמרת וקשה לדעת באיזה היקף
35 משרה באמת מדובר. ההכנסה ברוטו לכל התקופה הנ"ל הסתכמה בכ-47 אלף ש"ח. על כן,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 קשה להיווכח כי בשל העבודה בבית מלון המערערת הייתה עסוקה מדי כדי להתפנות לטיפול
2 בענייני העסק ברחוב המסגר ; אם כי יש בעצם ההעסקה כמנקה בבית מלון באותה תקופה
3 כדי לחזק את המסקנה הכללית כי המערערת לבדה לא שילשה לכיסה את כל רווחי עסקי
4 הזנות, כפי שגורס המשיב.
- 5
6 32. סביר יותר בעיני כי עדי הסכים לשתף את המערערת במידה מסויימת בהכנסות המקום
7 ויוזכר כי השניים הכירו קודם לכן על בסיס חברתי בעולם הסמים. אני מקבל את גרסתה
8 המאוחרת של המערערת במובן זה כי יש לייחס את חלק הארי של רווחי המקום לעדי.
- 9
10 33. שקלול מכלול הנסיבות מביא אותי לקבוע כי בהעדר כל ראיה חיצונית אמינה לחלוקה בין
11 עדי לבין המערערת, יש לייחס לה **שליש** מן ההכנסות. לטעמי זהו גמול סביר עבור שירותי
12 התפעול שהיא סיפקה. וכפי שיפורט להלן, ייחוס אחוז זה מן ההכנסות למערערת יביא לכך
13 ששכרה היה גבוה באופן ממשי מזה של הנשים שעבדו במקום. השוואה זו מחזקת את סבירות
14 התוצאה.
- 15
16 34. על כן בחישוב מחדש של השומה, ובכפוף לאמור להלן, יעמיד המשיב את חלקה של המערערת
17 מכלל מחזור העסק (לאחר ניכוי המחצית אשר שולמה לנשים) על שלישי.
- 18
19 **ד. הסוגיה השנייה – תחשיב מחזור העסק**
- 20
21 35. בהחלטה בהשגה המשיב חישב את מחזור העסק על בסיס הנתונים הבאים שנדלו מן
22 הראיות, בעיקר מהודעות הנשים והודעות המערערת עצמה:
- 23 - מספר חדרים פעילים : 4.
24 - מספר משמרות ביום : 2 (מהשעה 08:00 עד השעה 18:00 ומהשעה 18:00 עד השעה
25 06:00).
26 - מספר לקוחות לחדר למשמרת : 4.
27 - פדיון מכל לקוח : 225 ש"ח (250 ש"ח בהפחתה של 10% בהתחשב במקרים שהלקוחות
28 שילמו פחות מהמחיר המלא).
29 - חלק הבעלים בפדיון : 50% (היתר שולם לנשים שעבדו במקום).
30 - מספר ימים בשבוע : 7.
31
32 36. לפי נתונים אלה המחזור ה**חודשי** של העסק - **לאחר** התשלום לנשים – היה כ-108 אלף ש"ח.
- 33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 12-05-55212 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

37. המשיב יישם את נוסחת החישוב הנ"ל לגבי 9.75 חודשי פעילות, בהתחשב בתקופות בהן
מקום העסק היה סגור או מושבת. סכום המע"מ לתשלום חושב על בסיס חילוף מן המחזור
המשוער (ולא בנוסף עליו).
38. לאחר עיון בראיות ובגרסאות השונות שניתנו לגבי היקף הפעילות (למשל, בעניין מספר
החדרים ומספר הלקוחות למשמרת) ולגבי מחיר השירות ללקוח, הגעתי למסקנה כי אין
מקום להתערב בחישוב המחזור כפי שנערך על ידי המשיב בהחלטה בהשגה. חישוב זה משקף
מיצוע הוגן של הנתונים השונים השזורים בעדויות השונות. למשל, בעניין מספר החדרים
הפעילים במקום, אינני יכול לקבל את גרסת המערערת כי רבע משטח הדירה הוקצה למקום
ישיבה עבור פקידה, כאשר לא הוכח מי הייתה הפקידה ומה היה תפקידה בעסק.
- ה. הכרה בתשומות בהעדר אסמכתאות**
39. כאמור, לפי עמדת המערערת יש מקום להביא בחשבון את ההוצאות שהיו כרוכות בניהול
העסק (לרבות דמי שכירות, שמירה, פרסום ורכישת ציוד וחומרים). לדעתה רק כך יוטל המס
על הערך המוסף של העסק ולא על המחזור כולו.
40. בכתב הערעור (סעיף 42) פירטה המערערת את ההוצאות (התשומות) שבהן יש להכיר. רק
לגבי חלקן (דמי שכירות, פרסום ומים) הוצגו אסמכתאות כלשהן (נספחים 13, 19 ו-20).
41. סעיף 38(א) לחוק קובע כי "עוסק זכאי לנכות מהמס שהוא חייב בו את מס התשומות הכלול
בחשבונית מס שהוצאה לו כדין..." דהיינו, תנאי לניכוי מס תשומות הוא הצגת חשבונית מס
אשר הוצאה כדין על ידי ספק השירות או המוצר.
- מן העבר השני, כאשר המשיב עורך שומה לפי מיטב השפיטה בהתאם לסעיף 77 לחוק, כפי
שהוא עשה במקרה דנן, ואין דעתו נחה מהדו"ח התקופתי אשר הוגש על ידי החייב במס,
"רשאי המנהל לשום לפי מיטב שפיטתו את המס המגיע או את מס התשומות של החייב
במס...". (בהעדר דיווח מצד החייב במס, רשאי המנהל לערוך "קביעת מס" לפי סעיף 76
לחוק, או אז "ייקבע המס... בהתחשב בהיקף עסקאותיו ... ובאין נתונים – לפי
המשוער...").
42. בסוגיית ההכרה בתשומות אשר לא הוכחו כדבעי טמונה התנגשות בין שני עקרונות: מצד
אחד החתירה להטלת "מס אמת" עשויה להצדיק הבאתן בחשבון של תשומות משוערות וזאת
על מנת להשית מס אך ורק על "הערך המוסף" המשוער של עסק (ולא על המחזור כולו).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- מאידך, אחת מאבני היסוד של החוק היא ניכוי מס תשומות אך ורק על פי חשבונית מס שהוצאה כדין – עקרון שמקבל ביטוי מפורש בסעיף 38(א) כאמור.
43. ראשית יובהר כי אין מקום לשלול באופן גורף ניכוי מס תשומות בשל האופי הבלתי חוקי של הפעילות העסקית – כל עוד טיבן של ההוצאות עצמן איננו בלתי חוקי (ראו סעיף 62 לסיכומי המשיב). כשם שהערך המוסף הנובע מן העסק ראוי למיסוי, אין מניעה עקרונית להביא בחשבון, במסגרת חישוב המס, תשומות שהוצאו לצורכי העסק, וזאת בתנאי שדרישות החוק בדבר התרת ניכוי מס תשומות מתקיימות והתשומה עצמה איננה נגועה באי חוקיות (והשוו הוראות סעיף 32(16) לפקודת מס הכנסה).
44. שנית, אין להוציא מכלל אפשרות כי בנסיבות מתאימות קביעת מס על פי סעיף 76 לחוק או שומה לפי מיטב השפיטה סעיף 77 לחוק תביא בחשבון תשומות אף אם אלו לא גובו בחשבוניות מס כדין. על כך כותב המלומד נמדר (מס ערך מוסף, מהדורה חמישית, עמודים 831 עד 833 והפסיקה המוזכרת שם בהערות השוליים):
- "בתחילה, כששאלה זו עמדה לדיון בפני בית המשפט, נקבע כי כאשר המנהל עושה שומה לפי מיטב השפיטה, אין הוא יכול להתיר את ניכוי מס התשומות לגבי הקניות שלא הוצהר עליהן, היות ואין העוסק מחזיק בחשבוניות מס לגביהן כנדרש לפי סעיף 38(א) לחוק. בית המשפט התעלם מהאפשרות שהוראת סעיף 77(א) הינה הוראה ספציפית הדוחה את ההוראה הכללית של סעיף 38 לחוק. כמו כן בית המשפט לא התחשב בכך שסעיף 77(א) עוסק בחישוב מס 'תיאורטי', וכשם שהוא מחייב במע"מ ללא קיומן של חשבוניות מס שהוציא העוסק, כך הוא צריך להתיר לנכות מס תשומות ללא חשבונית מס שקיבל העוסק.**
- כששאלה זו הובאה מאוחר יותר לפני בית המשפט העליון, בית המשפט נקט בעמדה יותר גמישה. הוא אמר כי במקרה זה אמנם אין על המנהל לערוך שומה לפי מיטב השפיטה של מס התשומות, ואין הוא חייב לצאת מן ההנחה כי מה שנרכש אכן הוא נקנה מידי 'עוסק', אולם הוא קבע כי יש לתת לחייב במס הזדמנות להוכיח כי הוא זכאי לניכוי של מס התשומות. כך, למשל, המנהל יהיה חייב לשום גם את מס התשומות כאשר החייב מביא ראיות התומכות בגירסה כי החשבוניות אבדו, או כי עסקאותיו היו בדרך קבע עם עוסקים מורשים, ורק אם הוא לא מצליח להרים הנטל האמור לא ינוכה מס התשומות.
- נראה כי בית המשפט הציג עמדה נוקשה מדי, וניתן גם לחלוק על גישה זו. לדעתנו, סעיף 77(א) הינו סעיף ספציפי הדוחה כל הוראת חוק אחרת, והוא קובע במפורש כי יש לשום גם את מס התשומות כשם ששמים את מס העסקאות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 שומה לפי מיטב השפיטה המתבצעת על ידי המנהל, הינה שומה תיאורטית.
2 וכשם ששומת המע"מ הינה על בסיס תיאורטי וללא הימצאותם של חשבוניות
3 מס כך גם שומת מס התשומות יכולה להיעשות ללא קיומן של מסמכים שכללה.
4 כמו שבשומה לפי השפיטה במס הכנסה יש לשום את ההכנסה בכפוף להוצאות
5 מקובלות כך גם צריך להיות הדין במע"מ.
- 6 לדעתנו, שומה זו צריכה להיעשות על בסיס הגיוני וסביר... במקרה הרגיל שומת
7 מס התשומות צריכה להיעשות במקביל לשומת המע"מ."
8
9 45. כך הסבירה המערערת בעדותה את העדר התיעוד להוצאות השונות:
- 10 "ש: שילמת את ההוצאות וקבלת חשבוניות קבלות.
11 ת: לא. רק אחרי שהבנתי את גודל הבעיה שלחו אותי לנסות להוציא חשבוניות
12 מאיפה שהיה שולח אותי לשלם מה שהצלחתי להוציא הוצאתי. באותה תקופה
13 הייתי משתמשת אני יודעת מה זה לשמור חשבוניות לא ידעתי שכך החיים שלי
14 יסתבכו". (עמוד 12, שורה 23 עד שורה 26).
- 15
16 46. בנסיבות מקרה זה, ולאחר שקיבלנו באופן חלקי את טענת המערערת כי היא עצמה לא נהנתה
17 מפירות העסק, אין מקום לדעתי לצעוד צעד נוסף לקראת המערערת ולהתיר ניכוי מס
18 תשומות אלא על סמך חשבוניות מס שהוצאו כדין. באשר לאותן תשומות שכלל אינן
19 מתועדות אין לדעת אם השירותים והמוצרים אכן התקבלו מידי עוסקים אשר הוציאו
20 חשבוניות מס כדין, ולפיכך לא יותר בניכוי סכום מס תשומות משוער לגביהן. הכוונה היא
21 בעיקר להוצאות שמירה, הוצאות כביסה, ורכישת מוצרים.
22
23 47. כאן המקום להדגיש כי בשל הבדלים בסיסיים בין חוק מס ערך מוסף לבין פקודת מס הכנסה
24 בעניין התנאים הדרושים להתרת הוצאות, אין מקום לגזור דבר מאי התרת תשומות
25 מסוימות במסגרת ערעור זה לעניין גורל תביעת הוצאות העסק בהתאם לסעיף 17 לפקודה,
26 נושא שיידון בערעורי מס ההכנסה המוזכרים בסעיף 6 לעיל.
27
28 48. וכעת באשר לתשומות שכן גובו באסמכתאות (דמי השכירות והוצאות פרסום ומים):
29
30 כאן מפנה המשיב, כחלק מהתנגדותו הכללית לניכוי מס תשומות בנסיבות המקרה, להוראות
31 סעיף 40 לחוק:
32
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

1 "מס התשומות הכלול בחשבוניות מס, ברשימוני יבוא או במסמך אחר שאישר
2 המנהל על פי סעיף 38(א) שהוצאו לעוסק לפני שנרשם על פי סעיף 52, לא יהא
3 ניתן לניכוי."

4 דהיינו, אף לגבי אותן הוצאות המגובות בחשבוניות מס (למשל הוצאות הפרסום) אין המשיב
5 מוכן להתיר את ניכוי מס התשומות בקשר אליהן, היות וחשבוניות אלו הוצאו לפני
6 שהמערער נרשמה כעוסקת.
7
8
9 49. דומה כי תכליות סעיף 40 לחוק הן אכיפת חובת הרישום החלה על החייבים במס ושמירת
10 עקרון ההקבלה בין זכות ניכוי מס התשומות לבין חובת תשלום המס על עסקאות חייבות
11 (בכפוף לסייג בעניין עסקים בהקמה המוסדר בסעיף 40א לחוק).
12
13 אמת נכון הדבר כי קיים קושי מסויים ליישב את ההוראה המחמירה שבסעיף 40 עם
14 האפשרות הקיימת על פי הפסיקה להכיר – בנסיבות המתאימות – בתשומות אף בהעדר
15 חשבוניות מס וזאת מתוך חתירה להטלת מס אמת על הערך המוסף בלבד. לכאורה, על פי
16 אותה מגמה בפסיקה, ייתכן שעריכת שומה לפי מיטב השפיטה תוביל להתרת ניכוי מס
17 תשומות מבלי שיש בידי העוסק חשבונית מס כלל, ואילו חייב במס אחר אשר קיבל ושמר
18 חשבונית מס אך זאת לפני שנרשם כעוסק לא יוכל לנכות את מס התשומות הגלום בחשבונית
19 בשל הוראות סעיף 40.
20
21 50. היות ובמקרה הנוכחי עסקינן בשומה לפי מיטב השפיטה, על כל המשתמע מכך, והיות וכבר
22 קבעתי כי אין מקום בנסיבות העניין להתיר ניכוי מס תשומות בקשר להוצאות שאינן מגובות
23 בחשבוניות מס, הייתי מתיר את ניכוי מס התשומות הכלול בחשבוניות **שאכן קיימות** בידי
24 המערער. הסכומים אינם מהותיים במיוחד והתוצאה שתקבל מיישום גישה זו הינה
25 צודקת יותר. הייתי משאיר בצריך עיון את הסוגיה העקרונית של קשרי הגומלין בין סעיף 40
26 לבין סעיף 77(א) לחוק, כאשר נערכת שומה לתקופה שקדמה למועד רישום העוסק.
27

ו. טענת סף בעניין תוקף השומה

28
29
30 51. כאמור, המערער לא דיווחה מיוזמתה על הפעילות העסקית אשר התנהלה במקום.
31 כתוצאה מכך, נותר למנהל עצמו לרשום את המערער כ"עוסק" לצורך החוק וזאת מכוח
32 סמכותו לפי סעיף 54, הקובע לאמור:

33 "מי שחייב ברישום ולא נרשם, רשאי המנהל לרשמו רישום ארעי; אין ברישום
34 זה כדי לפטור מן החובה להירשם על פי סעיף 52."
35
36

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1 52. קובלת המערערת על כך שלא ניתנה לה הזדמנות להשמיע טענות לפני שהמנהל הפעיל את
2 סמכותו בהתאם לסעיף 54 הנ"ל. הרי סעיף 62 לחוק מורה כי:
3
4 **"ביקש המנהל לפעול לפי סעיפים 52(ג) או (ד), 54, 58, 59, 61, 77(א) או (ב) או**
5 **106(א) שלא על פי בקשת הנוגע בדבר, יתן לו הזדמנות להביא לפניו טענותיו."**
6
7 אין מחלוקת עובדתית בין הצדדים כי לא נערך שימוע לפני ביצוע הרישום כעוסק לפי סעיף
8 54. לגישת המערערת, יש באי קיום מצוותו של סעיף 62 בעניין מתן הזדמנות להשמיע טענות
9 כדי להביא לביטולה של השומה מושא ערעור זה.
10
11 אינני יכול להסכים עם המערערת בנושא זה.
12
13 53. ראשית – וכפי שמדגיש המשיב בסיכומיו – יש לבחון את נפקות העדר השימוע בהתאם
14 לעקרון **הבטלות היחסית** אגב איזון שיקולים שונים ומתוך שאיפה לריפוי הפגם שנפל.
15
16 54. אולם מעבר לכך, לדעתי אין לקבל את טענת המערערת משתי סיבות נוספות:
17
18 א. פעולת הרישום על פי סעיף 54 לחוק איננה מעשה שומתי (סעיף 54 מצוי בפרק י' לחוק,
19 "רישום", ולא בפרק י"ב).
20
21 לשם הפעלת הסמכות, די בכך שהמנהל משתכנע כי אדם פלוני עונה על הגדרת המונח
22 "עוסק" (או מלכ"ר או מוסד כספי) ועצם הרישום איננה כרוכה באמידת היקף מחזור
23 עסקאותיו.
24
25 והנה בכל שלבי השומה וההשגה אשר התקיימו **בעקבות הרישום** ועד לשלב ניהול ערעור
26 זה בבית המשפט, המערערת לא הכחישה כי היא הייתה בעלת העסק. כבעלת עסק היא
27 הייתה בחזקת "עוסק" ובהעדר רישום ביוזמתה רשאי היה המנהל לרושמה בהתאם
28 לסעיף 54 לחוק. דהיינו, על פי קו הטיעון העקבי של המערערת **עד לשלב הערעור**, היא
29 אכן ענתה על הגדרת "עוסק", כך שגם אם הייתה ניתנת לה הזדמנות להשמיע טענות
30 כפי נדרש על פי סעיף 62 לחוק, יש להסיק כי היא לא הייתה מתכחשת – לפי גרסתה דאז
31 – להיותה "עוסק".
32
33 ב. אף אם היינו מקבלים את עמדת המערערת כי הרישום שנעשה על פי סעיף 54 לחוק בטל
34 מפאת העדר מתן הזדמנות להשמיע טענות, ספק אם היה בכך כדי להוביל מנייה וביה
35 **לביטולה של השומה** מושא הערעור. על החלטת המנהל לרשום אדם כעוסק לפי סעיף
36 54 ניתן לערער (במישרין) לבית המשפט המחוזי בהתאם להוראות סעיף 64(א) לחוק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

הערעור הנוכחי לא הוגש במסגרת סעיף 64 הנ"ל ולא הופנה כנגד עצם הרישום – ומכאן
טענתו הנוספת של המשיב בעניין הרחבת חזית אסורה.

מאידך נראה כי תוקף השומה שנערכה על ידי המשיב לפי סעיף 77 לחוק איננו מותנה
בתוקף מעשה הרישום שקדם לכך. הרי ניתן לשום אדם שכלל לא נרשם כעוסק (לא
ביוזמתו הוא ואף לא ביוזמת המנהל) וזאת דרך "קביעת מס" בהתאם לסעיף 76 לחוק.
דהיינו, רישום לחדד ושומה לחדד.

אם אגב מחלוקת על השומה ישכיל המערער להראות כי הוא כלל איננו בחזקת "עוסק",
ממילא תיווצר עילה לשינוי הרישום על פי סעיף 61(א) לחוק.

ז. סיכום

55. אשר על כן:

א. שומת מחזור העסק (לאחר הפחתת התשלום לנשים) תיערך כמפורט בסעיף 35 לעיל;

ב. תשומות מסויימות יוכרו בהתאם לאמור בסעיף 50 לעיל;

ג. חלקה של המערער בעסק יעמוד על שליש, כאמור בסעיף 33 לעיל.

לאור התוצאה הנ"ל – לפיה הערעור מתקבל באופן חלקי – ולנוכח נסיבות חייה של המערער,
אין צו להוצאות.

מזכירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לידי ב"כ הצדדים.

ניתן היום, י' אלול תשע"ו, 13 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.

הרי קירש, שופט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

13 ספטמבר 2016

ע"מ 55212-05-12 מנצור נ' מע"מ ת"א 3

- 1
- 2
- 3
- 4